І чужому научайтесь,
И свого не цурайтесь...
т. Шевченко

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXI. No. 189. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СУБОТА, 19-го ЖОВТНЯ (OCTOBER) 1974 Ч. 189. VOL. LXXXI.

ПІД ЗНАКОМ ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ: У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ ВІДБУЛОСЯ ДВА З'ЇЗДИ В 60-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКИХ СІЧОВИХ СТРІЛЬЦІВ

Філядельфія (І. С.). — В кінці тижня 12-13 жовтня відбувалися тут два важливі з'їзди: в суботу відбувся 3-ній З'їзд Ради Суспільної Служби СКВУ, а в неділю 2-ний Світовий З'їзд кол. Українського Вояцтва, обидва в залі УСО „Тризуб". Лучила ці два з'їзди імпреза, присвячена 60-річчю виступу до бою за волю Українських Січових Стрільців. Був це бенкет у 60-річчя УСС в залі СС Василіянок у Факс Чейзі, при участі 300 осіб.

На залі зібрались представники трьох українських поколінь. Прибули УСС-и і їхні співтовариші, які підносили стяг боротьби за Українську Державу в Першій світовій війні, друге покоління — пересмники тієї ж боротьби в часі Другої світової війни, — до речі 60-річчя УСС збігається цього року із 30-річчям бою під Бродами — та третє покоління — наша сьогоднішня молодь, співтовариші яких виступають тепер активно в обороні прав народу в Україні.

Перша частина вечора мала форму мистецьких виступів. Промову на тему: „Легенда — чи дійсність" виголосив д-р Володимир Ґалан, голова Світової Ради Комбатантських Організацій. Із груповими виступами взяли участь місцеві молодечі організації. Пластовий Драматичний Гурток при Станиці у Філядельфії під проводом Зенона Чайківського відограв уривок з драми „Софія Галечко" — Угрина - Безгрішного. Виконавцями були: Уляна Кулиняк, Уляна Бачинська, Максим Тарнавський, Олег Прасіцький та Андрій Бойко. Гурток бандуристів при місцевій філії ОДУМ під керівництвом Петра Гурського відспівав три пісні при звуках бандур, а танцювальна група при осередку СУМА вишколу Миколи Бойчука відтанцювала три танці. Зміст молодечих виступів вказував не тільки на вшанування ними ювілятів — Українських Січових Стрільців, але і на засвоєння їхніх світлих традицій. Програму збагатили гості із Ню Йорку: Іван Керницький, який відчитав нарис на тему: „Вічно молода — стара война". Його співтовариш Микола Понеділок вшанував трубадура УСС Романа Купчинського монологом п. н. „Перша зустріч". На завершення цієї частини Марта Кокольська відспівала три пісні при акомпаніяменті Галі Мазурок.

Друга частина цієї зустрічі громадянства із основоположниками української збройної сили під час Першої світової війни була при вечері. Молитвою благословив їду о. Василь Головінський з Філядельфії, а закінчував о. Омелян Мицик з Честеру. „Многая літа" усім УСС-ам, тим що прибули на зустріч, що мусіли залишитись вдома і тим, які живуть в рідній Україні відспівала заля із піднесенням тосту на їх честь.

При головному столі були заступлені представники центральних громадських та комбатантських організацій, а короткі привіти виголосили: сучасний найстарший віком і ранґою український старшина ген.-пор. Павло Шандрук, від усіх комбатантських організацій вітав УСС-ів ген.-хор. Аркадій Валійський, а словами представника централі УККА, д-ра Богдана Гнатюка висказали свій привіт громадські організації. З-поза терену ЗСА від Крайової Координаційної Ради Укр. Комб. Організацій Канади промовляв д-р Мирос-

(Закінчення на стор. 4-ій)

ПРЕЗИДЕНТ УНІВЕРСИТЕТУ НОТР ДАМ В ОБОРОНІ МОРОЗА

Валентин Мороз

Савт Бенд, Інд. — Відомий американський педагог і лідер в справі громадських прав, о. Теодор Гесбурґ, президент католицького університету Норт Дам в Савт Бенді, вислав телеграму до Леоніда Брежнєва, генерального секретаря КПСС, прохаючи його про звільнення українського дисидента-інтелектуаліста з гуманітарних мотивів.

У своєму листі до одного з колишніх викладачів українців — Норт Даму, о. Гесбурґ запевняє, що він довідався з великим заінтересуванням про долю Мороза і з місця вислав телеграму до Москви. „Я сподіваюся — пише о. Гесбурґ — що це може допомогти".

Отець Гесбурґ є вже понад п'ятнацять років президентом цього передового католицького університету, директором Фундації Вудро Вільсона, членом, а згодом головою президентської комісії у справі громадянських прав, головою Міжнародного Педагогічного Інституту та провідним членом багатьох крайових і міжнародних організацій. Він також є автором ряду праць на актуальні виховні і громадські теми.

СССР ОДЕРЖИТЬ СТАТУС УПРИВІЛЕЙОВАНОЇ ДЕРЖАВИ

Вашинґтон. — Після довгих переговорів і дискусії в Конґресі і на сторінках американської преси в справі признання для СССР статусу упривілейованої держави у торговельних взаєминах з ЗСА, Білий Дім і Конгрес остаточно досягнули погодження в цій справі ,як про це інформували речники Білого Дому і окремі заінтересовані сенатори. Офіційний комунікат Уряду має появитися в суботу, 19 жовтня, після зустрічі президента Форда із сенаторами Генрі Джексоном і Джекобом Джевітсом. На зустрічі буде присутній також державний секретар Генрі Кіссінджер.

Компромісове полагодження цієї справи досягнуто на тій базі, що 60.000 жидів та інших совєтських громадян на протязі року одержуватимуть візи на виїзд з СССР, а також, що — згідно з совєтською обіцянкою — закінчиться переслідування тих, які висловили своє бажання покинути Совєтський Союз. В заміну за таке погодження совєтського уряду, ЗСА зобов'язуються признати Совєтському Союзові статус упривілейован. держави у торговельних взаєминах і піддержувати справу уділення низьковідсоткових кредитів.

КОМУНІСТИЧНІ ПАРТІЇ ДОМАГАЮТЬСЯ „РІВНОПРАВНОСТИ" З КПСС

Варшава. — Підготовча конференція европейських комуністичних партій несподівано розкрила чимале послаблення вирішальної позиції КПСС і Москви у міжнародному комуністичному русі. Хоч досі немає ніяких офіційних повідомлень з цієї конференції, яка мала закінчити свою роботу в п'ятницю 18 жовтня, але на основі заяв членів делеґацій окремих партій політичні коментатори дійшли до висновку, що керівництво совєтської Компартії остаточно погодилося з цим фактом, що воно мусить співпрацювати з іншими комуністичними партіями навіть тоді, коли ці партії займають ідеологічно відмінні позиції. Така ситуація на практиці означатиме не тільки розрив з довгою традицією наказування Москви у світовому комуністичному русі, але й виразником початку кінця абсолютного домінування Москви на комуністичному форумі.

„Немає більше можливості диктувати світовій соціялістичній спільності з якогось центру" — заявив представник польської Компартії. „Совєтський Союз буде очевидно щасливий, коли інші соціялістичні країни будуть згідні акцептувати його погляди, зокрема у таких питаннях як справа Китаю... Чехо-Словаччина виявилася твердою лекцією для росіян з погляду світової реакції. Я не можу собі уявити, щоб щось подібне поновно могло трапитися". В опінії цього польського речника, „все це треба завдячувати у значній мірі детантові".

На підготовчій конференції дискутовано не тільки справу плянованого світового комуністичного конґресу, а також справу відношення комуністичних партій до інших лівих груп країн Заходу. В принципі, як видно з неофіційних повідомлень, конференція підтримала концепцію т. зв. „народних фронтів" в окремих країнах, тобто альянсів комуністичних партій з іншими лівими партіями з метою захопити владу. Як відомо, у свій час Москва категорично протиставилася такій концепції, яку практиковано в Европі в 30-их роках, забороняючи комуністичним партіям співпрацювати з „буржуазними", чи соціялістичними партіями у західніх країнах.

З Варшави також інформують, що немає ніяких виглядів на те, щоб на світовому комуністичному конґресі було здійснено засадничий плян Москви — усунути Китайську компартію з світової комуністичної спільноти. Ні одна з західніх компартій, а також з компартій сателітніх держав, не схильна до цього, щоб підтримати такий московський плян. Очевидно, той факт, що у підготовчій конференції у Варшаві взяли участь представники Ліги юґославських комуністів, засвідчує, що можливості маневрування Москви, не зважаючи на всі її реальні засоби сили, є дуже обмежені.

Коментатори підкреслюють, що з розмов з членами делеґацій окремих компартій виразно пробивається тенденція в напрямку максимально децентралізованого комуністичного руху, при чому всі комуністичні конференції — реґіональні і світові — мали б мати радше консультативний характер. Вислів цьому дав в першій мірі секретар італійської компартії Джіянкаріо Пахетта, який заявив, що „ця чергова підготовча конференція є найкращою ілюстрацією нашого мотта — „єдність у зрізничкованості". Це вперше на таку конференцію, — говорив Пахетта, — прибули юґослави і можна бути певним, що вони не прибули сюди, щоб ними командувано".

ООЧСУ І ОЖ ОЧСУ ВІДБУДУТЬ 2 І 3 ЛИСТОПАДА СВОЇ З'ЇЗДИ

Ню Йорк. — Головні Управи ООЧСУ і ОЖ ОЧСУ інформують, що звичайні Конвенції цих двох Організацій відбудуться в Коммодор готелі (42-га вулиця і Лексинґтон евеню) в Ню Йорку в суботу і неділю 2 і 3-го листопада ц. р. Крім звичайного порядку нарад та звітування членів Головних Управ, учасники обидвох З'їздів і гості матимуть змогу прослухати кілька коротких доповідей організаційного характеру, як також дві політичні доповіді в неділю, що їх виголосять теперішній голова ГУ ООЧСУ проф. І.Вовчук („Україна і ми") та представниця ОЖ ОЧСУ письменниця Оксана Керч. В суботу, 2-го листопада, о год. 7.30 вечором відбудеться товариська зустріч-бенкет з привітами від організацій і з мистецькою програмою, в якій візьмуть участь: оперова співачка сопрано Марта Кокольська-Мусійчук, письменник-гуморист Микола Понеділок, тріо „Троянди" під керівництвом Марійки Фесьо і друг.

Підготовкою З'їзду займається окремий Комітет до якого входять: мґр Лев Кодинський, п-ні Дарія Степаняк, ред. В. Левенець, д-р В. Савчак, д-р В. Нестерчук, п. Микола Зацухний і п-ні Марія Лозинська.

Обидва З'їзди розпічнуть свої праці в суботу о год. 10-й і неділю о 9-й рано.

В Чикаґо відкрито Клюб Молоді

Чикаґо. — З нагоди п'ятирічного ювілею Братства української католицької молоді Св. Бориса і Гліба, що існує при парафії Св. Володимира й Ольги, відкрито тут для молоді товариський і культурно - розваговий клюб. Свій ювілей Братство відзначило бенкетом та забавою 28 вересня в авдиторії Собору, який був дуже вдалим вечером зустрічі батьків і дітей. Коли на бенкеті переважали старші бо молодь була його організатором, то на забаві і танцях перед вели молоді. Бенкет зорганізовано з метою придбання фондів для влаштування нової домівки - клюбу молоді. Парафіяльна Рада відступила дві великі кімнати свого культурно - релігійного осередку при Чікаґо евеню для молоді. Студенти середніх шкіл та університетів влаштували свій клюб по-своєму. В ньому приміщено більярд, пінґ-понґовий стіл. В іншій кімнаті є столики з шахами, як також полиця з пресою. Щовечора багато молоді туди схотиться на товариські забави і розмови.

На відкритті клюбу о. крилошанин М. Бугринський настоятель Собору Св. Володимира й Ольги, заявив, що парафіяльний провід передає це приміщення в розпорядження молоді в надії, що тут наші юнаки і дівчата почуватимуться як вдома що вони створять приємну й українську атмосферу. Цей клюб буде відкритим для всієї української молоді, яка респектуватиме засади доброї поведінки й дух української установи.

Від молоді сказав слово перебираючи цю установу, голова Братства Нестор Іванків. Христя Косарчин промовляла на бенкеті, говорячи про п'ятирічну діяльність Братства. Чистий прибуток з бенкету і забави, около дві тисячі долярів, будуть звернені на відповідне влаштування Клюбу.

Відділи УНС Монтреальської Округи відбули організаційні збори

Монтреаль (В.Д.) — Тут у приміщенні Пластової Домівки в неділю, 6 жовтня ц. р., відбулися організаційні наради відділів УНС Монтреальської Округи. Понад 20 осіб взяли активну участь. Наради відкрив і ними проводив заступник голови Окружного Комітету п. О. Дячишин. Секретарювала секретарка округи тепер — головна радна пані Текля Мороз. Відкриваючи наради, О. Дячишин привітав присутніх, а зокрема представників Головного Уряду УНС — головного директора сенатора П. Юзика з дружиною, головного радного і обласного організатора В. Дідюка, та головну радну пані Теклю Мороз. В. Дідюк, вказав на 80-річчя УНС та наші завдання. Ювілейна кампанія , випуск боргових зобов'язань, позитиви і неґативи та перепони в організаційній праці — були головним предметом уваги і дебат на цих нарадах. Хоча монтреальська округа стоїть у цьому році на найкращому місці та близько до завершення свого організаційного завдання, всеодно треба доложити ще всіх старань, щоб успішно його закінчити. Головний директор сенатор П. Юзик зупинився над різними аспектами праці УНС у цілому, а зокрема в Канаді. Закінчив своє слово переконанням, що Монтреальська округа і в цьому році вийде переможцем. Головна радна пані Т. Мороз, яка була обрана на цьогорічній Конвенції, подякувала присутнім делеґатам за вибір, запевняючи, що буде докладати всіх своїх сил й старань для дальшого росту окремих Відділів і цілої Округи. У дискусії слово забирали: О. Дячишин, Т. Мороз, п-і Д. Манило, п. Манило, О. Дольницька, п. Дольницький, п. Височанський, п. Кірик — секретар новозаснованого спортового Відділу, п-а В. Баніт, п-і В. Боцюрків і пані Юзик. Члени Головного Уряду вручили заступникові голови округи п. О. Дячишинові чек на суму 192 дол. як нагороду за виконання організаційних завдань у минулому році. Вручено також почесні таблиці „Будівничих УНС" тим, які у минулому році приєднали понад 25 нових членів: п-і Д. Манило, п-і М. Юзик і п-і О. Дольницька. Пані В. Боцюрків передано вигрошовий чек на суму 100 дол. для нового ювілейного члена, і також чек на 50 дол. пердано п-і Т. Мороз для щасливця у ІІ Відділі.

„АТЛЕТИКС" ПЕРЕМОГЛИ „ДОДЖЕРСІВ" У СВІТОВИХ СЕРІЯХ БЕЙЗБОЛУ

Овкленд, Каліфорнія. — У п'ятих змаганнях цьогорічних Світових Серій бейзболу дружина „Атлетикс" з Овкленду здобула четверту перемогу над дружиною „Доджерс" із Лос Анджелесу з рахунком пробігів 3:2, завдяки якій „Атлетикс" стали чемпіонами бейзболу на 1974-ий рік. У цьогорічних Світових Серіях „Доджерси" виграли тільки одні змагання. Це вже третій рік під ряд, що дружина „Атлетикс" здобула чемпіонат світу.

ВОЛОДИМИР СОХАН ОБРАНИЙ НА ПРЕЗИДЕНТА БРАТСЬКОГО КОНҐРЕСУ НЮ ДЖЕРЗІ

Володимир Сохан

Ню Бронсвік, Н.Дж. — Володимир Сохан, головний секретар Українського Народного Союзу, був обраний на президента Конґресу Братських Союзів стейту Ню Джерзі в результаті сесії цього Конґресу, яка відбулася тут у четвер, 17-го жовтня. Володимир Сохан перебирає найвищий пост цього Конґресу від пані Стефанії Вовчок, головної касирки „Провидіння", яка очолювала Конґрес в дотеперішній каденції та проводила його нарадами в четвер, що їх попереджено молитвою, яку провів о. декан Антін Борса в заступстві головного предсідника „Провидіння" о. шамб. Мирослава Харини. Між звітодавцями під час нарад був головний предсідник УНСоюзу Йосип Лисогір, який очолює окремий Комітет Братського Тижня. Крім згаданих, в сесії Конґресу з українців взяли також участь: Мирон Баранецький і Богдан Казанівський з „Провидіння" та Едвард Попіль і д-р Роман Ричок з УРСоюзу.

СПІЛКА УКРАЇНСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ КАНАДИ ВІДБУЛА РІЧНІ ЗБОРИ

Торонто, (СУЖК). — Річні загальні збори Спілки Українських Журналістів Канади (СУЖК) відбулися тут у вівторок, 8 жовтня, у приміщенні „Бейбі Пойнт Лавндж". У зборах взяло участь 16 членів Спілки, що розпоряджали 21 голосами.

Збори відкрила в.о. голови Ірина Макарик. На її заклик приявні вставанням з місць і хвилинною мовчанкою вшанували світлу пам'ять трьох членів СУЖК, що відійшли у вічність у 1974 році: Нестора Ріпецького — кількакратно переобраного голови СУЖК, і голови Світової Федерації Українських Журналістів, ред. Івана Вараниці — кількакратного голови Контрольної Комісії СУЖК, і ред. Івана Пишкала. П. І. Макарик відчитала теж надісланого загальним зборам листа з привітом від Управи СУЖАмерики.

Дальшими нарадами проводив інж. Антін Івахнюк, секретарював В. Макар. За працю управи Спілки звітували: В. Дідюк — скарбник, М. Гавриш — секретар, І. Макарик — в.о. голови і О. Матла за Контрольну комісію. По звітах і дискусії збори уділили абсолюторію уступаючій управі та передискутували і ухвалили намічені перед роком зміни статуту Спілки.

На внесок Номінаційної комісії, загальні збори обрали управу СУЖК на 1974/75 рік у складі: Василь Дідюк — голова, Ірина Макарик, Михайло Гавриш, Христина Туркевич, Микола Липовецький — члени управи. Загальні збори уповажнили обрану управу доповнити свій склад дальшими членами, з узглядненням членів Спілки з-поза Торонта. До Контрольної комісії увійшли: Іван Боднарчук, Євген Мастикаш і Василь Солонинка.

В „Різному" обговорено плян праці Спілки на найближчі місяці, в тім зокрема: зустріч з друзями журналістами в часі XI Конґресу Українців Канади у Вінніпегу, нав'язання співпраці з англомовною пресою, продовжування зусиль для вирощування молодого українського журналістичного нарибку, видання друком останньої збірки оповідань св.п. Нестора Ріпецького п.н. „Мої знайомі" та стимулювання видань необхідних англомовних шкільних посібників, випуск 12-го числа „Українського Журналіста", підготова і переведення 9-го традиційного Ратву української преси і радія, упорядкування справи членства і т.п.

Громада в Джерзі Сиrі турбується своєю рідною школою, робить заходи для її розбудови

Джерзі Ситі (Н.Н.). — Представники місцевих установ та організацій, зібрані на спеціяльних нарадах, скликаних Управою „Рідної школи", заявили однозгідно свою матеріяльну піддержку місцевій школі українознавства, стверджуючи її вагу для виховання української молоді. Наради ці відкрив і ними проводив голова Т-ва „Рідна Школа" Іван Цьолко. Він представив у вступному слові стан школи українознавства, а його звіт доповнили своїми звітами про стан учнів на новий шкільний рік — управитель школи Неоніля Сохан та про стан фінансів школи — Микола Шеремета.

Про конечність вдержання школи українознавства говорив голова місцевого Відділу УККА д-р Євген Котик, закликаючи представників установ та організацій допомогти фінансово школі, як також повести серед свого членства — батьків акцію за збільшенням числа учнів цієї школи. В дискусії, яка вив'язалась після згаданих виступів, взяли участь: Адам Тизьо — голова УНДому, Франц Колодій — голов Відділу „Самопомочі" і представник кредитівки, Клявдія Салюк від Відділу Союзу Українок Америки, інж. Іван Кравчук від Відділу ООЧСУ, Любомир Білик — станичний місцевої станиці Пласту, Дмитро Вох від Осередку СУМА і Василь Бойко від Батьківського Комітету Осередку СУМА. Всі вони у висліді обміну думок вирішили однозгідно піддержати школу українознавства фінансово та в акції збільшення числа учнів цієї школи. Зокрема станичний Пласту Любомир Білик заявив, що він докладе всіх старань, щоб всі члени місцевої станиці стали учнями школи українознавства. Місцевий парох о. декан Антін Борса ще перед цими нарадами запевнив Управу школи від парафії, що школа матиме надалі місце на навчання в будинку української католицької школи, без огляду на те, чи і скільки вона зможе повернути видатків парафії за користування приміщеннями.

Проф. д-р Олександер Кульчицький на відвідинах у ЗСА

Ірвінґтон, Н. Дж. — В середу, 16-го жовтня, голова Філософічної Секції НТШ і декан Філософічного факультету Українського Вільного Університету у Мюнхені проф. д-р Олександер Кульчицький приїхав з Франції на відвідини у ЗСА і Канаді. 18-го жовтня у Філядельфії він почав дискусійні виклади з актуальної для української діяспори проблематики — філософічної антропології.

Проф. Олександер Кульчицький відомий із довгої серії сковородинськ. викладів в „Слав Інституті" Сорборни з участю і під президією знаного, найстаршого славіста Франції, проф. д-ра Паскаля, професора Сорборни: викладів у Католицькому університеті Парижа з участю монс. Жана Рюпа, архиєпископа Монако і папського пронунція в Баґдаді; у Славістичному інституті університету в Ліль (Франція); у Німеччині, в Штутґарті й Мюнхені з участю німецьких професорів — проф. д-ра Штадтмюлера і доцента Филькля; із спільним засіданням Професури УВУ з Мюнхенським відділом Німецького Філософічного Товариства ім. Канта, як також викладами в Австрії, у Відні, Зальцбурзі, та Інсбруці в славістичних інститутах тамошніх університетів. Разом відбулось 13 вечорів із 26 викладами, що в них брали участь викладачі УВУ — д-р Жуковський (Париж), проф. К. Митрович (Париж), проф. д-р О. Кульчицький та ректор УВУ проф. д-р В. Янів, із провідним словом, або кінцевим резюме.

В Ню Йорку помер мґр Василь Жовнір

Ню Йорк. — Як інформує нашу Редакцію родина в Ню Йорку помер 17-го жовтня, 1974 р. на 71 році життя бл. п. мґр Василь Жовнір, нар. в Журавні, Жидачівського повіту в Західній Україні. Покійний був адвокатом у Львові, а на еміґрації головою суспільно - громадської організації СУБ в Бельгії. Переїхавши до ЗСА, брав активну участь в політичному і громадському житті української громади. Був головою УНДО, членом Секретаріяту Конгресу Української Вільної Політичної Думки в Америці та членом інших організацій.

Панахида відправиться 19 жовтня ц. р. о год. 7.30 вечора в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку; похорон в понеділок, 21 жовтня з церкви св. Юра, а опісля на цвинтар в Бавнд Бруку. Покійний осиротив дружину Евстахію, дітей, братів і сестер та велику родину в Україні, Польщі і Америці.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Почесний обов'язок

На терені ЗСА і Канади від кількох місяців розгортається посилена акція в обороні українських політичних в'язнів в СССР. Ця акція зокрема набрала на силі, коли найвидатніший речник українського опору Валентин Мороз розпочав у Владимірській тюрмі голодівку на знак протесту проти важких умов у тюрмі та плянового, морального і фізичного ліквідування в'язнів. Українське громадянство, а в першій мірі молодь, активно включились у цю акцію. Голодівки українських дівчат і юнаків у Вашингтоні, Оттаві, Торонті, Ню Порку, Едмонтоні, Вінніпеґу тощо привернули увагу не тільки преси, радіо і телебачення і вужчого чи ширшого кола співгромадян, а й урядових чинників обох країн. Під сучасну пору ми є свідками зголошування щораз то нових резолюцій в Конгрес в обороні Валентина Мороза, Леоніда Плюща, з засуджуванням топтання основних прав людини в Україні і СССР.

У цьому ж самому часі на Північно - американський континент прибули на концертове турне солісти Київської опери та балету Євгенія Мірошниченко та Дмитро Гнатюк і Белла Руденко з Большого театру, які мають „продемонструвати досягнення української музичної культури" у підсовєтських умовах. Очевидно, прибули вони не з української ініціятиви, а в рямках т.зв. культурного обміну між СССР і ЗСА чи Канадою і для кожного мусить бути ясним, що це їхнє турне є у загальному контексті совєтської „мирної офензиви" на „капіталістичний Захід". У випадку українських артистів це турне, як і всі попередні, має додаткове завдання максимально використати культуру як політичну зброю у боротьбі з „українськими буржуазними націоналістами".

Це прекрасно насвітлив у своєму вірші Максим Сагайдак (самвидавний „Український вісник") звертаючись до всіх тих, хто їде за кордон з України у будь-яке „відрядження", щоб вони визбулися страху і перестали „неправду злизувати з чужих уст" і „стали людьми". В обличчі такої оцінки всяких закордонних „місій" з України, яку дає самвидавний автор в Україні, у цілу широчінь стає питання, яким має бути відношення до цих, будь-якого характеру, „місій" українців за межами України? Чи має бути воно інакше і чи маємо ми бути вільним чи невільним знаряддям совєтсько - російської політики, або відповідною поставою цій політиці протиставитись, принаймні у нашому власному засягу її невтралізувати?

Ясно, що не може бути ніякої мови про демонстрування „досягнень української музичної культури" в той час, коли сотні і тисячі найкращих синів і дочок України, науковців, працівників пера, літераторів, поневіряються у совєтських концтаборах, коли у суцільній ізоляції, в тюрмі загибають Валентин Мороз і Леонід Плющ. Ясно також, що у такій ситуації не може бути мови про підтримку тих, які мали б ці „досягнення" української культури з УССР тут демонструвати.

СУСТА і ТУСМ звернулися з публічним закликом до українського суспільства не йти на концерти згаданих артистів, натомість пікетуванням концертів та писаним і живим словом вияснювати нашим співгромадянам причину і ціль такого нашого становища, щоб виразно та активно задемонструвати нашу солідарність з тими українськими культуротворцями, які сьогодні караються у совєтських концтаборах, яким не вільно не тільки творити, а навіть жити нормальним життям. Ми переконані, що українське патріотичне громадянство зрозуміє важливість цього заклику та повністю підтримає нашу молодь, яка взяла на себе почесний обов'язок боронити прав свого рідного народу.

Це чергове наше завдання в нашій акції на рятунок Мороза, Плюща та інших жертв народовбивчої окупаційної комуно - московської системи в Україні.

Вчетверо збільшилося число совєтських аґентів в Америці

Вашингтон. — Федеральне Бюро Інвестиґацій інформує, що на терені ЗСА значно зросла підривна діяльність комуністичних аґентів, зокрема аґентів Совєтського Союзу. За останню декаду на терені ЗСА число совєтських аґентів зросло вчетверо. Очевидно, збільшенню у такій мірі числа совєтських аґентів сприяє закріплювання „добросусідських" американсько - совєтських взаємин і поглиблювання „політики відпруження" в загальному контексті політики державного секретаря Генрі Кісінджера, архітекта цієї політики.

Панас Феденко

„ПОТУРНАКИ"

Мюнхен. — Читаючи історичні праці Панька Куліша (а їх треба читати дуже критичним оком, бо автор не раз „палив те, чому раніше кланявся", і навпаки; через те й називали його сучасники: „гарячий Куліш"), зустрічав я його. Зустрічав я не раз його хвалу тим діячам українського роду, що мали великі заслуги в таборі польському або московському. Досить згадати, як прославляв П. Куліш князя Ярему Вишневецького, що покинув націю своїх предків, пристав до поляків і пробував кривавими репресіями задушити боротьбу українського народу за волю в 1648-1651 роках. Як комплімент для цього свого „героя" П. Куліш називає князя Ярему „Байдичем", потомком Дмитра Вишневецького, прославленого в народній пісні під іменем „Байда".

Куліш пішов проти традиційного погляду нашого народу, що засуджує перехід у чужий табір. Слова — „перевертень", „перекинчик", „недоляшок", „потурнак" та інші — загально відомі. Сенаторові польського королівства Адамові Киселеві, який 1649 року вів переговори з Богданом Хмельницьким, закидали українці, що він „кість від кости нашої, а пристає з ляхами".

Не раз буває в історії народів, що ренеґат - відступник стає гіршим ворогом нації, яку покинув. Тому при тих, що „потурчились-побусурманились", є приповідь українська: „Потурнак — гірший за турка".

В історії кожного народу, що зазнав національного поневолення, були і є такі „потурнаки", що стали на службу чужій нації проти своєї рідної. За австрійського панування чеські шляхтичі робили кар'єру у Відні і багато з них стали ворогами чеського національного відродження: наприклад, граф Чернін, міністер закордонних справ дунайської монархії за Першої світової війни.

Після розділів Польщі при кінці ХУІІІ віку між Австрією, Прусією та Росією немало освічених поляків пішло на службу до держав - переможців. Велику кар'єру зробив у Росії поляк на ім'я Тадеуш Булгарин 1789-1859. Він був хрещеником борця за незалежну Польщу Т. Костюшка і замолоду воював у польському леґіоні, в армії Наполеона І брав участь у поході на Москву 1812 р. Але після поразки Франції Булгарин умів пристосуватися до переможців. Від 1816 р. він оселився в Петербурзі і зробився російським письменником. Прославляв силу російської зброї і ганив „сепаратистів". Навіть написав історичну повість про гетьмана Мазепу, в якій засудив його як „ізменніка". Одночасно з літературою Булгарин був діяльний як аґент царської поліції.

Про службу освічених українців для звеличання Російської імперії та для розвитку її культури написано багато книг. Учені українці з Києва, Чернігова, Львова, Переяслава, Харкова — духовні й світські — діяли в церковній і цивільній адміністрації на Московщині, були міністрами, генералами, губернаторами, єпископами, митрополитами і т. д. Були між цими синами українського народу такі, що сумували за рідним краєм і згадували, що Україна в неволі. Деякі й вірші писали в обороні української автономії. Наприклад, Семен Дівович писав у своїй „Розмові Великоросії з Малоросією" (1762), що Україна не була під владою „Великоросії, а мала тільки спільного з нею монарха: „Государь твой и мой наш общий повелитель".

Відомо, як Василь Капніст нарікав на поневолення України в своїй „Оді на рабство" (1783). Святий Дмитро, митрополит Ростовський, в мирі Данило Туптало (1651-1709) звелів збудувати нагробок на могилі „останнього козака", Петра Дорошенка, гетьмана Війська Запорізького, що упокоївся в селі Ярополчім під Москвою року 1698.

Однак такі вияви українського патріотизму між українцями, що робили кар'єру на московській службі, траплялися рідко.

В Біблії написано: „І де же сокровище (багатство) їх, тамо і серце їх". Коли бачимо, як „тоже - малороси" — Підгорні, Гречки, Москаленки та інші „енки", що повилазили на найвищу драбину влади в Москві, помагають „латану свитину здирати" з Матері - України, то це нас не мусить дивувати. „Потурнаки" йдуть давно протоптаною стежкою.

Князь Іван Довгорукий (потомок Володимира Мономаха Київського) проїздив через Україну на початку XIX віку і бачив, що „вона виснажена, терпить усякі утиски і відчуває вповні втрату своїх вільних віків. Мовляв, „політичне сонце не гріє її так, як небесне світило". І цей князь, що стояв в опозиції до російського уряду, згадав, що українського роду міністри в Петербурзі не журилися недолею рідного краю: „Розумовський, Завадовський, Безбородько та інші були вельможі сильні, могутні при (царському) дворі, але з положення Малоросії не можна помітити, щоб хтонебудь із них дбав за добро своєї батьківщини і поліпшив її долю. Видно, що людина в щасті забуває все, окрім себе, і що для фортуни вся земля - батьківщина, де тільки вона сприяє".

Цариця Катерина II добре розуміла природу людей, жадних до збагачення і до високих титулів. Тому писала, що ця „страсть" зробить старшин Української держави, яка мала назву „Військо Запорізьке", лояльними слугами царського уряду, патріотами Російської імперії.

Коли цар Микола І указом р. 1835 дозволив називатися дворянами військовим старшинам і членам цивільної адміністрації з часу Гетьманщини (цього вони довго добивалися), то згасла й опозиція серед цього стану, якому забезпечено володіння над селянами - кріпаками. „Дворянське „потурнацтво" поширилося. Цих помосковлених дворян українського роду Тарас Шевченко назвав „людськими щашелями" і „няньками, дядьками отечества чужого"...

Михайло Островерха

НАД ТУДИНКОЮ

У 80-ліття товариша УСС Романа Купчинського

Сам згук назви: Тудинка, викликає у нашій завжди молодій уяві: Хатки, а через місток Соснів, далі, Раковець, Семеківці, Богатківці, Іцків, — що люди місцеві називали його Єшків, — Бенева і той гайок Пасіки над струмком та й простори, простори! Ці простори — єдиний степ у нашій Галичині, аж до Заздрости, до Людвиківки! І в усіх тих, тоді сумних селах — населення була виселене — і в просторах до болю щеміло молоде, поривне, щире серце молодого Українського Січового Стрільця: сяяли очі, обличчя, дзвеніла мова щастям - радістю:

„Ми йдемо в бій,
земля дрижить,
Радіють гори і степи..."

А серце щеміло до болю! И тужило. А в тузі...

Тя хочеться хоч уривком дати тло тієї творчої туги.

Були мрячні, посоловілі дні. Вже увечорі, 31 жовтня 1915, „вифасувавши" набої, йшла сотня за сотнею у бойову лінію. Місили ми вже з Маловод — наш дорогий подільський чорнозем що ціпко, наче присмоктувався до молодих ніг у марші. Над нами рвалися шрапнелі, з лютим свистом летіли „дурні івани" й падали обабіч мосту в багно: ми ж, якраз переходячи цей міст, глузували над докладністю московських гармашів. Врешті, спішним наступом, вибили ми москалів із окопів і зайняли їх. Знову в наступ! Іще один наступ. По двох днях важких боїв ми оволоділи Стрипою.

А в тузі...

Та, радше, в тужливій, неспокійно юній веселості сходилося у тій просторій сільській світлиці, у Соснові — там, над Тудинкою, недалеко полкової управи, де й квартирував наш комендант полку Гриць Коссак, недалеко курінної управи, де й квартирував курінний Сень Горук — сходилося у Пресовій Квартирі УСС стрілецьке духовотворче товариство і спільно, у вояцькім стилі, обмірковували, дискутували, оформлювали свої задуми.

З тієї громади виринали поезії, пісні, мистецькі нариси, гумор - сатира. А було це товариство незабутнє: Михайло Гайворонський, Мольо Голубець, Лев Гец, Іван Іванець - Янцьо, Юлько Крайківський, Роман Купчинський, Осип Курилас, Льоньо Лепкий, Теофіль Мойсейович, Новіна-Розлуцький, Осип Сорохтей, Гриць Трух, Микола Угрин - Безгрішний, Іван Цяпка. Інколи бували й Юлько Буцманюк, Осип Назарук, а з оркестри — Андрій Кігічак і Константин Лиско. І треба б собі уявити, що такий гурт цих літературно - мистецько - музичних „халамидників" та був у своїй творчій тузі буйний, рвучкий, інколи й товарисько - уціпливий.

Не думаю та й не хочу передати куті меду, але, сказати правду, коли з бойової лінії, — там на полі „Весела"! — за спонукою сотника Романа Сушка зайшов я до Пресової Увартири УСС, тоді кожен раз зауважував я, що шумкий, здоровий перед вів Роман Купчинський: він із Льоньом Лепким були отим рвучким серцем цієї громади, вони надавали їй ритму творчости. Коли я вперше прийшов між це товариство, — ледве закінчивши 18-ий рік життя, тобто, між ними, очевидно, наймолодший, — тоді „пасував" мене на „підніжка Пегаса" Роман Купчинський. Мольо Голубець, поглянувши з-під свого пенсне на мене, лірично муркнув: „Ще одна жертва".—

З цього стрілецького парнасу, — де сяяв наш Аполлон! — вилітали у широкий наш світ усе нові поезії, а в першу чергу — пісні: Бистра вода, Як з Бережан до кадри, Маєва нічка, Дівчино-рибчино, Ой у полі верба, За рідний край, Не сміє бути в нас страху, Бо війна війною, Човник хитається, Синя чічка, Ой нагнувся дуб високий та інші.

А стрілецтво, — починаючи співати від „Ой, у лузі червона калина" та „Ой, видно село", перших наших пісень, — у своїх походах виспівувало ці нові пісні. Та так їх співали, що гомін їх по всій Україні розіслався!...

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

НЕСАМОВИТЕ ПАЛОМНИЦТВО

Від якогось часу з церковних проповідальниць, на радіомовленні, у церковних бюлетенях і в пресі появляються оголошення, заохочуючі мирян УКЦ взяти участь у трьох паломництвах — до Риму й св. Землі, до Риму й святих місць у Західній Европі й до Риму та ... в Україну.

Останнє паломництво, що має відбутися під проводом представника Стемфордської Епархії, вражає своєю несамовитістю. Воно має відбутися в час, коли на Рідних Землях московсько-большевицька влада позбавила УКЦ її проводу, коли зліквідовано цю Церкву повністю, коли односторонньо уневажнено совєтською церковною владою, що є продовженим раменем уряду, Берестейську Унію в присутності представників Риму, які своєю мовчанкою апробували цей факт. Воно має відбутися в час, коли Верховний Архиєпископ Кардинал Йосиф Сліпий в промові на останньому Синоді Єпископів у Римі засудив переслідування решток українсько - католицьких священиків і мирян в Україні, коли Митрополит УПЦ Архиєпископ Мстислав заборонив своїм священикам відвідувати УССР, щоб не ставити себе й свою Церкву в клопітливе становище.

Де будуть молитися й говіти ці наші паломники? У колишніх українсько - католицьких церквах насильно перемінених у православні, чи в церквах, які служать тепер приміщеннями для шпихлірів, магазинів, театрів, цирків, музеїв чи місцем зборів партійців?

Ініціятори, організатори й проспективні учасники цього дивовижного й несамовитого паломництва повинні передумати доцільність такої прощі. Вона принесе тільки шкоду нашій Церкві, її проводові й мирянам, бо буде доказом, що ми погоджуємося з існуючим станом церковних справ на Рідних Землях так, як його понад наші голови здійснює совєтська влада у зговореності з ватиканською політикою.

Вудгейвен, Н. Й.
Володимир Барагура

— □ —

ЖИВЕМО В ДОБІ СПЕЦІЯЛІЗАЦІЇ...

З поважним затривоженням прочитав я в „Свободі", ч. 181, в рубриці „Голоси Читачів" голос п. Євгена Іванкова. Надіюсь, що його лист до Редакції є звичайним собі голосом читача, а не своєрідним „прелюдом" до заливання сторінок „Свободи" матеріялами на церковно - обрядові теми.

Думаю, що краще залишити дискусії на ці теми тим пресовим органам, що на заголовній сторінці називають себе католицькими, православними, євангельськими ітп. Живемо в добі спеціялізації і немає потреби встрявати в ділянки, в яких мало розуміємо, а часто ще менше знаємо.

Надіюсь, що читачі „Свободи" не мають тепер потреби нарікати на зміст і добір статтей; вони різнородні і назагал цікаві, а без дописувачів, що мішають великі ідеї Валентина Мороза зі структурально - обрядовою проблематикою однієї з наших Церков, розумні читачі тільки скористають.

Олег Веселовський
Чикаго, Ілл.

З НАШИХ БУДНІВ

Дві маніфестації

Автор цих рядків попав на політичний перелаз у клюбі „Лиса Микити" в Ню Йорку саме в ту пору, коли знатний гуцул з Коломиї і прапороносець Т-ва „Броди-Лев", пан Григорій видвигнув справу формально: „Чим-то ми, українці, гірші за поляків, котрі в день своєї паради Пуласького мали таку прекрасну, соняшну погоду, а нас, мучеників за Валентина Мороза, прав дощ аж двома наворотами під час нашої маніфестації, включно з нюйоркським війтом, паном адвокатом Гуглевичем, і малими, невинними діточками!"

Проблема була поставлена серйозно і ваговито, бо заторкала включання небесного чинника, тим-то учасники панелю добру хвилю сиділи мовчки, задумано похиливши голови, аж нарешті обізвався патріот, що замовив собі перед тим скача „на скалах":

— Так, це правда, — сказав, — що били ясні громи і зливний дощ пробував попсувати нам параду, але нас не злякала лявіна і море було нам по коліна! Народ маршував нескореними лавами, в тому й жовтодзюбики з Пласту і СУМА, тільки голодуючі пані їхали троком, що ся їм правно належало, як героїням.

— Дорогий колего, — підняв угору палець пан Григорій, — по-перше це не була парада, а національна маніфестація, що стояло надруковане в „Свободі"; а, по-друге, я сам знаю, що народ тримався і не здавав позицій. Я поставив конкретне питання, чи ми гірші за поляків, а якщо так, то — чому?

— Відай, Отець Небесний досвідчає нас за якісь гріхи, — зідхнув побожно представник духовенства — диригент мішаного церковного хору при парафії св. Юра.

— А поляки — святі, не мають гріхів на своїй совісті?! — спитав поденервованим голосом пан Григорій.

— Та хіба мусять щось мати, — забрав слово в дискусії пан Славко-бартендер. — Я пригадую собі одну їхню параду Пуласького, коли дощ кропив їх три і пів години аж краков'янкам і куяв'янкам позмивав з облич все мальовило! Ну, але треба сказати правду, що їх теж „не злякала лявіна" і що вони вміють маршувати.

Дискусію підсумував кількома кінцевими заввагами директор УНДому, пан меценас О. Германюк:

— Так, маршувати вміють, але куди вони потім, по параді, помаршували на вечерю?.. До нашого Ураїнського Народного Дому! А чому до українського?.. Бо свого, польського, не мають, бо свій продали гіппісам! То я вас тепер, панове, питаю: хто краще тримається на долині міста Ню Йорку, — ми, чи вони?

— Ми!! — гордо випрямили груди патріоти, а автор цих рядків — між ними.

Ікер.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

ВІК ДИТИНИ МІЖ 3 І 5 РОКОМ ЖИТТЯ — ЦЕ ЧАС, КОЛИ ДИТИНА ДІСТАЄ ВСЕ, ЧИМ ВОНА БУДЕ В ДОРОСЛОМУ ВІЦІ. ЦЕЙ ЧАС ТРИВАЄ ДУЖЕ КОРОТКО — НЕ ПРОҐАВНУЙТЕ ЙОГО ДЛЯ ДОБРА ВАШОЇ РІДНОЇ ДИТИНИ!

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

М. Сосновський

ФАЛЬШИВИЙ „ДОРОГОВКАЗ"

(1)

Недавно у руках українського читача знайшовся черговий „передрук самвидавного твору з України", автором якого є відомий із самвидавних документів, довголітній в'язень совєтських тюрем і концтаборів, Данило Шумук. „За східнім обрієм" — це, як видно з підназоловку, „спомини" автора, що охоплюють період між 1943 і 1970 роками з шестирічною перервою з років 1964-1970. Згідно з твердженням видавців (В-во „Смолоскип"), „спомини Данила Шумука — це щирі й безпосередні свідчення людини, яка віддала усе життя за ідеали, до яких прямувала і які пробувала здійснювати в практичному житті". Знову ж сам Д. Шумук, згадуючи те, як у нього зродилася думка такі „спомини" написати, відзначує, що „я рішив, наскільки мені дозволить моє знання і досвід глибинно осмислити все своє минуле і минуле свого народу та всього людства. А поскільки моє минуле, від п'ятнадцяти років мого життя, було тісно зв'язане з курсуючими на наших землях ідеями, то треба критично осмислити і ті ідеї. На наших землях перехрещувалися дві антагоністичні одна одній ідеології. Одну підживлювала Москва, а другу Берлін... Мені прийшлося дуже тяжко і довго страждати як за одну, так і за другу. Дати глибинний теоретичний і практичний аналіз тих двох течій не легко, а тим більше у моїх умовинах, але все таки, що у моїх силах, я постараюся зробити" (стор. 356). Конкретно йдеться тут про націоналістичну ідеологію і ОУН та комуністичну ідеологію і К-ПЗУ, які стали одна проти одної на західніх українських землях у 20-ті і 30-ті роки.

Як бачимо, завдання, що його поставив перед собою Д. Шумук, не було б легке навіть у найнормальніших умовинах для відповідно до таких студій кваліфікованої людини, яка справді мала б змогу вивчити теоретичні і практичні аспекти зазначеної проблематики. Всіх цих даних, однак, у Шумука, як видно з його біографії, немає, що, очевидно, відразу каже ставитися до його міркувань, критичних завваг, висновків і пропозицій з великою дозою обережности. З цього погляду у читача викликає оправдане здивування твердження видавців, які без ніяких зобумовлювань кваліфікують „спомини" Д. Шумука „дороговказом і надхненням у боротьбі за свободу для нашого народу", мовляв, він „зумів поставити ряд проблем нашої воєнної і повоєнної дійсности, пробуючи їх по „свойому розв'язати" (стор. 7).

Не є ніякою таємницею, що „спомини" Д. Шумука у цій редакції, з якою маємо справу в еміґраційному виданні, вже викликали різні, часто протилежні, а то й суперечні погляди. Більше того, є люди і групи, які хоч може і не оспорюють автентичности самого факту написання таких спогадів Шумуком, вважають на базі таких чи інших даних, що оригінальний текст був у „редакційному опрацюванні" КҐБ, яке захопило рукопис під час арешту Шумука. Сам Шумук згадує про те, що в нього при обшуку в 1957 р. забрано першу частину споминів і повернено щойно в 1964 році. Як було з другою частиною — невідомо. Очевидно, питання автентичности „споминів" Шумука є проблемою для себе і ним тут ми займатися не будемо з цієї простої причини, що для його з'ясування треба б мати потрібні інформації від автора, чи інших чинників. В актуальній ситуації треба прийняти текст у поданій формі і займати становище до порушуваних справ і проблем, тим більше, що вони заторкують важливі аспекти українського життя, при чому насвітлення фактів, подій тощо є таке, що у багатьох випадках конечне є ширше уточнення*.

⁂

Найперше, однак, коротко поінформуємо про самого автора „споминів". Читач мусить мати на увазі факт, що Данило Шумук напередодні Другої світової війни був активним членом Комуністичної партії Західньої України (КПЗУ) і за комуністичну діяльність був засуджений польським судом на 8 років ув'язнення. У комунізмі він розчарувався, коли познайомився з совєтською практикою і тому, коли в часі німецької окупації розпочався на Волині повстанчий націоналістичний рух, він за початку 1943 року включається до УПА, де працює політвиховником. В 1945 р. його арештувало НКВД. Совєтський суд засудив Д. Шумука на кару смерти, яку йому відтак замінено на 20 років ув'язнення. З того часу почався його важкий шлях совєтського каторжника, який з короткими перервами, наскільки маємо інформації, триває по сьогодні. Свої „спомини" він почав писати після першого звільнення з заслання в 1965 році, а закінчив у роках 1970-1971, коли був вдруге звільнений, і перед своїм третім арештом. Власне оце минуле Д. Шумука і його пов'язання спершу з комунізмом, а відтак з націоналізмом, дало йому підставу, як твердить він сам, писати не так „спомини", як своєрідні політично - філософські роздумування.

Найперше, що впадає у вічі, коли читати ці „спомини", це гостра критика комунізму як ідеології та політики КПСС і націоналізму, виразником якого в Україні у роки війни була ОУН, при чому Шумук не втомлюється при кожній нагоді ставити знак рівняння між комуністичною і націоналістичною ідеологіями, підкреслюючи їхній „тоталітаризм" і „антидемократичність". Очевидно, переважає критика націоналізму і ОУН, а критика комунізму є наче „похідним" елементом у цьому процесі „осмислювання". З цією критикою ОУН і націоналізму Шумук виступає при кожній нагоді: в розмові з іншими членами ОУН, з вояками і старшинами УПА, з окремими громадянами, спів'в'язнями тощо. Особливо інтересні з того погляду його „філософські" дискурси з медсестрою УПА Катрусею, якій Шумук викладає своє „вірую" в стилі прудонівсько - бакунінського анархізму (стор. 117).

Данило Шумук. За східнім обрієм: спомини. Париж, Перша Українська друкарня у Франції і Українське Видавництво „Смолоскип" ім. В. Симоненка, 1974. (Передрук самвидавного твору з України. Документи IX. Бібліотека Смолоскипа ч. 16).

* Якраз під час підготови цієї статті появилося повідомлення Української Центральної Інформаційної Служби ОУН під проводом Я. Стецька під багатомовним наголовком „В полоні червоної провокації КҐБ: до справи „споминів" Данила Шумука під з. „За східнім обрієм". У цьому повідомленні стверджується, що спогади Д. Шумука не автентичні, а були спрепаровані у „творчій лябораторії" КҐБ". УЦІС заявляє, що „існують також докази про те" і що „справжні спомини були піддані хірургічній операції каґебівських спеціялістів від ОУН типу Гальського чи Чорного. Це каґебівське творило „передано на Захід". Ніяких конкретних доказів на ці твердження у повідомленні не подано поза загальною інформацією про „одну людину", яка мала б мати до цього відношення. З повідомлення виходить, що Д. Шумук такі спомини написав, але вони були „перередаґовані" у КҐБ і з введеними змінами перекинені за кордон. Можна, отже, припускати, що у значній мірі за своїм змістом, коли йдеться про погляди Д. Шумука, його оцінку української визвольної боротьби 40-х і 50-х років, потребу таку боротьбу продовжувати тощо, його „спомини" мали такий характер, що їх стосовні чинники могли так чи інакше використати. — Прим. моя — М. С.

(Продовження буде)

Сенатор Менсфілд вимагає більшої урядової контролі над економікою країни

Вашингтон. — У вівторок, 15 жовтня, сенатор Майк Менсфілд, лідер Демократичної більшости в Сенаті, заявив, що для розв'язки економічних проблем країни конечно треба встановити примусову урядову контролю над цінами та платнями, запровадити раціонування пального, надати податкові полегші для незаможних осіб тощо. Економічних проблем Америки, сказав сенатор із Монтани, не розв'яжуть ці добровільні заходи, що їх минулого тижня запропонував президент Джералд Форд. Сенатор Менсфілд також заявив, що запропонований Президентом 5-відсотковий „надподаток" для родин із заробітками вище 15,000 долярів, як і заклик до фармерів збільшити продукцію, не є задовільними заходами для припинення всезростаючої інфляції. Взагальному, сказав Менсфілд, Уряд мусить відігравати важливішу ролю в економіці країни, ніж пропонує президент Форд. Виступ сенатора Менсфілда, переданий на телебаченні та через радіо, був формальною відповіддю Демократичної партії на економічну програму Білого Дому, але, як зазначують коментатори, не всі демократичні законодавці погоджуються із становищем Менсфілда. Багато із них вважають, що встановлення надто гострої урядової контролі може мати цілком протилежні наслідки від тих, на які надіється Менсфілд.

ДЕБЮТОВИЙ
ФОРТЕПІЯНОВИЙ РЕЧИТАЛЬ
ЛІДІЇ АРТИМІВ
з ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па.

— відбудеться —

в понеділок, 21-го жовтня 1974 року

о год. 8-ій вечора
в METROPOLITAN MUSEUM of ART
5th Avenue and 82nd Street, NEW YORK, N.Y.

Білети по $2.50 можна набути при касі в Музею в день речиталю.

•

ЛІДІЯ АРТИМІВ учениця славного пяніста Ґері Ґрафмана — гратиме твори Бетговена, Шумана, Шуберта і Шопена.

ЛІДІЯ АРТИМІВ гратиме 3 рази в Ню Йорку з Marlboro групою камерну музику.

Концерти Marlboro відбудуться:

I. Irving Highschool
II. Metropolitan Museum of Art
III. Philharmonic Hall - Lincoln Center, New York, NY

СВІТОВА ФЕДЕРАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

ПОВІДОМЛЯЄ, ЩО

в днях 25-27 жовтня 1974 року

— відбудуться —

у Філядельфії, Па., у Домі СУА
при 49-36 Н. 13-та вул.

ПЛЕНАРНІ НАРАДИ УПРАВИ СФУЖО

Субота, 26-го жовтня 1974 р.

Год. 9-та — Доповідь „СФУЖО і його відношення до складових організацій" — **Ірина Павликовська**, орг. референтка
Прийняття правильника СФУЖО — **Євгенія Янківська**, голова Статутової Комісії СФУЖО
Буджет СФУЖО у 1975 р. — **Раїса Куделя**, фін-референтка

Год. 7-ма — Увечорі ЗУСТРІЧ із ГРОМАДЯНСТВОМ на СПІЛЬНІЙ ВЕЧЕРІ, яка відбудеться у Домі Молоді при 4949 Олд Йорк Ровд. У програмі виступи заграничних гостей і мистецькі точки.

Неділя, 27-го жовтня 1974 р.

Год. 10-та — Короткі доповіді на тему „Наші завдання в найближчому часі":
а) 90-ліття жіночого руху
б) Участь СФУЖО у Міжнародних Конґресах
в) Комісія Оборони Переслідуваних в Україні
г) Міжнародний Жіночий Рік
ґ) Підготова до Конґресу СФУЖО у 1975 році
д) Академічне Об'єднання Українок

Год. 12-та — ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА за бл. п. ОСИПУ ГРАВОВЕНСЬКУ, членку Управи СФУЖО, у церкві Царя Христа

Год. 2-га — Проєкт постанов Пленарних Нарад — Комісія Ухвал

ЕКЗЕКУТИВА СФУЖО

25-го січня 1975 року

Презентація Дебютанток на Вечерницях „Червоної Калини"

бл. п.
МГР ВАСИЛЬ ЖОВНІР

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Приятелями, що 17-го жовтня 1974 р. упокоївся в Бозі на 71-му році життя, наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, БРАТ і ШВАГЕР

нар. в Журавні, Жидачівського повіту в Україні.

Був адвокатом у Львові, головою СУБУ в Бельгії, головою СКВУ на Ню Йорк, теп. головою УНДО в ЗСА, членом Секретаріяту Конґресу Української Вільної Політичної Думки в Америці.

ПАНАХИДА відправиться в суботу, 19-го жовтня 1974 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми, 129 E. 7-ма вулиця в Ню Йорку.

ПОХОРОН відбудеться у понеділок, 21-го жовтня 1974 р. о год. 9:30 рано з церкви св. Юра при 7-ій вулиці, а опісля на український цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку:

ЕВСТАХІЯ — дружина
ДАРІЯ — донька
АНДРІЙ — син
МИХАЙЛО — брат з дружиною ІВАННОЮ
МАРТА ВАЧИНСЬКА — братанка з чоловіком АНДРІЄМ і дітьми
ГАЛИНА ПЕЛЕХ — сестра з дітьми в Польщі
МАРІЯ ДУБАС — сестра з чоловіком, з дітьми в Україні
ЕВГЕН — брат з дружиною ІРИНОЮ і дітьми в Польщі
ЮЛІЯН — брат з дружиною ГАЛИНОЮ в Польщі
та дальша Родина на Україні і в Америці

•

Замість квітів просимо складати пожертви на будову нової церкви св. Юра в Ню Йорку.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Дрогобичани замешкалі в стейті: Ню Джерзі, Ню Йорк, Коннектикат і околиці, котрі бажають набути книжку

„ДРОГОБИЧЧИНА — ЗЕМЛЯ ІВАНА ФРАНКА"

мають звертатися на адресу:

W. OSEREDCZUK
21 Collins Street, Cranford, N.J. 07016

Всі прочі стейти, включно з Пенсильвенією та Канадою на адресу:

W. KOLINKO
5108 N. Marvine Street, Philadelphia, Pa. 19141

Ціна книжки $20.00, оплата поштова $1.00.

За Центральний Комітет Дрогобиччини — В. ОСЕРЕДЧУК — голова

УКРАЇНСЬКИЙ КОНГРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ

повідомляє, що

в суботу, 7-го грудня 1974 року

ВІДЗНАЧИТЬСЯ

30-РІЧЧЯ ОСНОВАННЯ „УКРАЇНСЬКОГО КВАРТАЛЬНИКА"

такими імпрезами:

1. НАУКОВОЮ КОНФЕРЕНЦІЄЮ в Українському Інституті Америки з участю українських, американських і канадійських науковців.
2. ЮВІЛЕЙНИМ БЕНКЕТОМ в готелі „Комодор".

- Просимо Українське Громадянство взяти участь у тому відзначенні.
- За дальшими інформаціями просимо звертатися до Централі УККА.

ЕКЗЕКУТИВА УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ

ГОЛОВНА УПРАВА Т-ВА УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ АМЕРИКИ

ПОВІДОМЛЯЄ, ЩО

ПЛЕНАРНЕ ЗАСІДАННЯ ТУІА

відбудеться в приміщеннях

Українського Інституту Америки
2 Схід 79-та вулиця, Ню Йорк, Н. Й.

в суботу, 26-го жовтня 1974 р.

о год. 1-ій по пол.
і в разі потреби буде продовжене
в неділю, 27-го жовтня.

ПОРЯДОК НАРАД:

1) Відкриття та вибір Президії
2) Справа Світового Об'єднання Товариства Українських Інженерів, а) Проєкт статуту, б) Назначення дати та місця Міжкраєвого З'їзду або Конґресу Інженерів Українців
3) Справа видання збірника 25-річчя ТУІА
4) Різне
5) Закриття

- В нарадах візьмуть участь делеґати Українського Технічного Товариства Канади.
- Запрошуємо до участи всіх заінтересованих Членів ТУІА.

ЗА УПРАВУ:

Інж. І. Мокрівський, голова — Інж. Д. Мосора-Франкен, секретар

бл. п.
ПЕТРО ЛЮТАК

Зі сумом повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що дня 16-го жовтня 1974 року по короткій і тяжкій недузі, упокоївся в Бозі на 73-му році життя в шпиталі в Ст. Авґустін, Флорида, наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДУНЬО і БРАТ

нар. 1902 р. в с. Опас, Долина, Україна,

парафіянин церкви св. І. Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., довголітній член Т-ва „Чорноморська Січ", Української Централі, відомий купець і підприємець м. Нюарку, член Товариства Українських Купців і Українсько- Американського Політичного Товариства на Ессекс Каунті, який в молодих роках виїхав до Куби, а 1950 р. переїхав з родиною до Нюарку, Н. Дж.

ПАНАХИДА — в неділю, 20-го жовтня 1974 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенню Литвин і Литвин в Ірвінґтоні, Н. Дж.

ПОХОРОН — в понеділок, 21-го жовтня 1974 р. о год. 8:30 рано, з того ж похоронного заведення до церкви св. І. Хрестителя, а опісля на цвинтар Gate of Heaven, E. Hanover, N.J.

В глибокому смутку:

дружина — МАРІЯ
доньки: АННА ҐІРНЯК з мужем ЙОСИФОМ і дітьми: ДЖОЕН, ДЖАНЕТ і ХРИСТИНА
ІРЕНА ДЕМІРАНДА з мужем ОСКАРОМ і дітьми: ОСКАР мол. і АЛЕСІЯ
ПАВЛИНА ФАҐУНДО з мужем ҐУСТАВО і внуком ҐУСТАВО мол. (Флорида)
брат — ІВАН ЛЮТАК в Україні
братанич — ВАСИЛЬ ЛЮТАК (Німеччина)
та ближча і дальша Родина

Кодло „БЕРКУТ"

КОСТЮМІВКА „ЛІСОВИХ ЧОРТІВ"

СУБОТА, 2-го ЛИСТОПАДА 1974 Р. • Початок о год. 9-ій вечора.
УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ДІМ, 140-142 Друга Авеню, НЮ ЙОРК, Н. Й.
Оркестра „ТЕМПО" Вступ: 6.00 дол., в костюмі: 4.00 дол.

КОМІТЕТ ПРЕДСТАВНИКІВ ГРОМАДЯНСТВА, СТУДЕНТСТВА і ПІДПРИЄМЦІВ

для підтримання Науково-Дослідчого Товариства Української Термінології й придбання фондів на видання

„СЛОВНИКА СИНОНІМІВ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ"

УЛАШТОВУЄ

ЗАБАВУ З ТАНЦЯМИ

в УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ ДОМІ, 140 2-га Авеню, НЮ ЙОРК
ПОЧАТОК год. 9-та веч., СУБОТА, 26-го ЖОВТНЯ 1974 року
Грає оркестра „ДОМІНО" під проводом АННИ КУХТА
Співає ЛЯЛЯ ГАЙМУР і В. СТАРОСОЛЬСЬКИЙ

- Смачний буфет і несподіванки. Одяг вечірній. Вступ в ціні $5.00, студенти 3.00.
- Замовлення квитків і столиків приймають АРКА, СУРМА, ЕКО або листовно: Longin Cerkevich, 77 Whitman Avenue, Staten Island, N.Y. 10308.
- Весь прибуток призначений на видання „Словника Синонімів Української Мови".

Увага! БАЗАРАМ! Увага!

Церковним жіночим та молодечим організаціям, які влаштовують

ПЕРЕДСВЯТКОВІ БАЗАРІ

МОЖУТЬ НАБУТИ

емальйові образи

та з прикладного мистецтва, як попельнички, жіночі прикраси, касетки і т. д. по поміркованих цінах.

Наша Галерія висилає в коміс у всі закутки наших поселенців. Треба тільки заздалегідь нас повідомити та вчасно зробити розрахунки.

NORM ENAMEL ART GALLERY
13 East 7th St., New York, N.Y. 10003 (212) 982-1600

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашої Найдорожчої і Незабутньої ДОЧКИ і СЕСТРИ

бл. п.
МАРУСІ НАТАЛКИ ГАВРИЛИШИН

будуть відслужені

дня 21-го жовтня 1974 року

Заупокійні Служби Божі

в УКЦерквах:

св. Миколая, Пассейк, Н. Дж., година 6:30 рано
св. Івана Хрестителя, Нюарк, Н. Дж., год. 7:00 рано
св. Михаїла, Линдора, Па., год. 8:30 рано
Успіння Пресв. Богородиці, Торонто, Канада, год. 9-та рано

того ж самого дня:

в УКЦеркві св. Варвари у Відні, Австрія
і в Соборі св. Софії в Римі, Італія,

а впродов ж тридцяти днів м. ЛИСТОПАДА ц. р. буде відправлювана

в монастирі оо. Василіян у Ґлен Ков, Н. Й. —

Григоріянна

Про молитви за Душу Покійної просять Приятелів і Знайомих в глибокій жалобі —

мати — СОФІЯ
і брат — БОГДАН з Родиною

ПОШУКУЄМО ОРГАНІЗАЦІЙНОГО РЕФЕРЕНТА

Екзекутива Українського Конґресового Комітету Америки потребує НЕГАЙНО Організаційного Референта на постійну працю в УККА.

ПОТРІБНІ КВАЛІФІКАЦІЇ:

1) Знання української й англійської мов;
2) Знання Українського життя в Америці;
3) Можливість та охота виїжджати в організаційні поїздки по українських громадах в Америці;
4) Практика публічних виступів на зборах, маніфестаціях і т. п.

- Платня після умови з Екзекутивою УККА.
- Письменні чи телефонічні зголошення слати на адресу:

UCCA EXECUTIVE BOARD
302 West 13th Street, New York, N.Y. 10014. Tel.: (212) WA 4-5617

ЕКЗЕКУТИВА УККА

Повідомляємо, що дня 7-го серпня 1974 року упокоїлась в Бозі, по довшій і тяжкій недузі

бл. п.
ОЛЕНА ЦИҐАНЮК

народжена 22-го лютого 1896 р. на Буковині, дружина бл. п. о. Прот. Александра Циґанюка.

ПОХОРОН відбувся дня 9-го серпня 1974 р. на Woodlawn Cemetery в Ню Йорку. Н. Й.

Просимо про молитви за спокій Її душі.

РОДИНА і ПРИЯТЕЛІ в ЗСА та в Европі

Братство кол. Вояків 1. УД УНА
Станиці: Нюарк і Ню Йорк

АКАДЕМІЯ В ТРИДЦЯТИЛІТТЯ БОЮ ПІД БРОДАМИ — 1944-1974

ЗАПРОШУЄМО ГРОМАДЯНСТВО ДО ЧИСЛЕННОЇ УЧАСТИ

Неділя, 27 жовтня 1974 р., год. 3:30 по пол.
Заля "Vailsburg High School"
107 Ivy Avenue & Richelieu Terr., NEWARK, N.J.
(Біля Укр. Кат. Церкви св. Івана, при Сенфорд Аве.)

ПІД ЗНАКОМ ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

лав Малецький, а гість із Англії д-р Святослав Фостун від СУБ і комбатантських організацій в Европі. Точний список усіх приявних на бенкеті представників організацій як також численних письмових привітів зачитано на другий день під час 2-го З'їзду Українського Вояцтва.

Кульмінаційної і найбільш зворушливою точкою було удекорування ювілейними кокардками УСС-ів і приявних вдів по кол. УС-С-ах. Прибули на зустріч 44 УСС-и, в тому одинока живуча жінка УСС пані Анна Дмитерко - Ратич. Коли взяти під увагу, що всіх УСС-ів у вільному світі нараховують сьогодні 85 осіб і що пересічний їх вік є тепер ок. 80 років, то число їх учасників свята було більш як імпозантне. Кокардки вручувала УСС-ам пані Наталія Стефанів, дружина сл. п. ген. Гната Стефанова, в асисті двох внуків кол. УСС-ів — Наталки Турченюк і Максима Тарнавського. Приявні УСС-и з поодиноких станиць: з Вінніпегу — Дмитро Микитюк, з Торонто — Михайло Хархаліс, Антін Грицина, д-р Стефан Булак і Василь Софронів - Левицький, з Монтреалю — Іван Корольчук, Франц Штик і Яким Редчук, з Чикаго — Михайло Петруняк, Михайло Цурковський і Теодозій Турчин, з Детройту — Степан Слюсарчук, з Клівленду — Роман Лесик, Іван Зварун з дружиною, Іван Палка й інж. Володимир Флюнт, з Рочестеру — Дмитро Капітан, Теодор Бабюк і Микола Костенюк, з Сиракюз — д-р Іван Подюк, з Вашингтону — д-р Остап Котик - Стефанович і Володимир Михалюс з дружиною, з Ню Йорку — д-р Лука Луців з дружиною, Михайло Островерха, Петро Постолюк, Мирон Левицький, Анна Ратич, інж. Осип Бандера з дружиною, д-р Степан Ріпецький, Осип Стеткевич, Роман Чубатий і д-р Семен Лісовець з дружиною, з Філядельфії — Іван Поритко з дружиною, Іван Данківський, о. Василь Головчінський з дружиною, Стефан Конрад з дружиною, Михайло Мінчак з дружиною, д-р Теодор Мамчур, д-р Теодозій Сенівський з дружиною, Теодор Яцура з дружиною, Іван Сироткж, Петро Василишин, Михайло Хоманч і Андрій Кігічак.

УСС-и перші підняли стяг збройної боротьби після довгої історичної перерви і продовжують та передають світлі традиції протягом цілого свого життя. Таким символічним актом передачі традиції було, за рішенням Головної Ради Братства УСС, вручення прапору УСС-ів 5-му Куреневі Пластунів ім. Федя Черника в Реґенсбурзі 1948 р. Були це роки, коли бійці УПА були ще в рейках на рідних землях, а вояки 1-шої Української Дивізії виходили якраз із таборів воєнно - полонених. На ювілейну зустріч УСС-ів прибула делегація пластунів із згаданим прапором, а декларацію про передачу прапору зачитав пластун Олесь Лабунька.

Члени станиці УСС-ів з Монтреалю прибули на свято із своїм новонабутим прапором, який показали приявним гостям. Ця станиця є дуже активна і статтю зібрала на цілі видання другого тому „За волю України" понад 2,000 дол.

Ювілейний бенкет УСС-ів влаштували ветеранські організації міста Філядельфії, а проводив вечором господар, інж. Іван Скіра. На закінчення цього незвичайного свята голова Братства УСС дир. Іван Поритко подякував організаторам за працю, а гостям за участь.

Червона калина — символічний знак УСС-ів — цвістиме вічно й вічно видаватиме нові плоди.

З'ЇЗД РАДИ СУСПІЛЬНОЇ СЛУЖБИ СКВУ

Філядельфія. — З'їзд відбувся тут в дні 12 жовтня в приявності 78 учасників, якими проводила президія під проводом представника з Европи д-ра Святомира Фостуна. В 3-ім З'їзді Ради Суспільної Служби СКВУ взяли участь представники Европи, Англії, Арґентини, Австралії і ЗСА. На жаль, Централя Суспільної Служби Українців Канади не мала змоги вислати офіційних делеґатів, бо в тому часі відбувався Конгрес Українців Канади. За те через збіг обставин були приявні на З'їзді кільканадцять осіб з Монтреалю, Торонта і навіть Вінніпеґу.

Наради З'їзду проходили дуже діловo. Після обширного звідомлення Екзекутиви — голови д-ра В. Галана і секретаря І. Поритка та програмової доповіді д-р Теодозія Савицької розвинулася оживлена дискусія, в якій взяли участь 25 осіб, а в тім учасники з Торонта д-р Стефан Булак, Микола Хархаліс, з Монтреалю Іван Корольчук, Яким Редчук і Павло Ґенґало. Однодушно одобрено діяльність Екзекутиви і висловлено признання за працю.

Переведено вибір нової Екзекутиви та згідно з правильником оформлено склад Ради Суспільної Служби СКВУ з тим, що складові організації можуть кожночасно замінити своїх представників. Схвалено теж намічений плян праці. Постановлено відбути окрему нараду з представниками Ц е н тралі Суспільної Служби Українців Канади в порозумінні з Президією Секретаріяту СКВУ.

Боффало відзначить річницю смерти С. Бандери

Боффало. — Українська громада міста Боффало відзначить в неділю, 20-го жовтня ц. р. о год. 3-ій по полудні в Українському Домі „Дніпро" при 562 Дженесі вулиця 30-річчя УГВР і 15-ту річницю від дня смерти сл. п. Степана Бандери. В програмі: слово про УГВР — д-р Михайло Лоза, реферат про С. Бандеру — проф. З. Саган. В мистецькій частині виступлять квартет „Горлиці" при Осередку СУМА ім. Лесі Українки в Боффало (керівник мгр Христя Мороз); рецитатор дружинник Ю. Крупа — „Слово Бандери" і декляматор юнацтва СУМА 9-го Відділу „Батурин" в Боффало. Того ж дня, о год. 9.15 ранку, в каплиці Матері Божої при 995 Фільмор вулиця буде відправлена Служба Божа і Панахида, яку відправить о. монс. д-р Павло Івахів. Свято влаштовують Організації Українського Визвольного Фронту під патронатом Відділу УККА.

Не було „домовлення" з Ніксоном щодо помилування — твердить президент Форд

Вашінгтон. — Під час історичного свідчення перед підкомісією Юридичної комісії Палати Репрезентантів, президент Джеральд Форд у четвер, 17 жовтня, категорично заперечив поголоски, що між ним і Ричардом Ніксоном було „якесь домовлення" відносно помилування для Ніксона. Як відомо, у зв'язку з „повним і беззастережним помилуванням" для Р. Ніксона, почали поширюватися поголоски, що правдоподібно Ричард Ніксон погодився зрезиґнувати і передати владу Дж. Фордові з умовою, що Дж?еральд Форд надасть йому таке помилування. Складаючи свідчення, президент Форд заявив, що він помилував колишнього Президента в ім'я „найкращих інтересів країни", бо хотів відвернути увагу народу від проблеми Вотерґейту до багато важливіших проблем країни. Виглядає, що виступ Президента задовольнив республіканських членів підкомісії, але чотири демократи заявили представникам преси, що вимагатимуть покликання ще інших свідків.

ПРОФ. ОЛЕГ ФЕДИШИН ВИСТУПИТЬ В КОЛЮМБІЙСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

Ню Йорк. — Колюмбійський університет інформує, що в середу 23-го жовтня ц. р. між годинами 4 і 6 по полудні (420 Вест 118 вулиця в Ню Йорку) відбудеться спільний семінар, який розглядатиме національності проблеми в Совєтському Союзі. Тема семінару „Чи існуватиме Совєтський Союз після 1975 р.". З доповідями в семінарі виступлять: Едвард Аллворт, професор туркосовєтських студій на Колюмбійському університеті, Олег С. Федишин, професор політичних наук в Річмонд коледж і Джан Н. Газард, професор публічного права на Колюмбії.

ПІЯНІСТКА ЛІДІЯ АРТИМІВ ВИСТУПИТЬ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — На концерті в Метрополітальному Музею (82-га вулиця і 5-та евеня) виступить в понеділок, 21-го жовтня ц. р. о год. 8-ій вечора молода піяністка Лідія Артимів, Ґрадуантка Філядельфійської Музичної Академії, яка в минулому, виступивши успішно на багатьох конкурсах, здобула багато нагород і визначень. Лідія Артимів відома також українським громадам з її виступів на концертах.